ЗМІСТ

М'ясник та Чорна Пташка

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.com.ua**

Про книгу

Кожному серійному вбивці потрібен друг. Кожна гра має свого переможця...

Слоун і Ровен — убивці-суперники, які давно стежать за «творчим доробком» одне одного. Коли їхні шляхи випадково перетинаються, між ними виникає якийсь невловимий зв'язок, спорідненість двох чорних душ. Й ось уже ці двоє мисливців за головами домовляються про щорічні змагання, вибираючи за цілі найнебезпечніших виродків.

Маленькі містечка, престижні квартали, закинуті будинки — куди тільки не заносить цей дивний дует. Але коли ця вбивча дружба переростає в щось більше, скелети в їхніх шафах починають небезпечно торохтіти кістками... і виявляються не такими вже й мертвими. Ставки високі як ніколи — та чи зможуть М'ясник і Чорна Пташка впоратися із таким тиском?

Кожна зустріч неповторна

Слоун

Серійна вбивця, що полює на серійних убивць? Крутезне заняттячко...

Поки не втрапиш до клітки.

На три дні.

Поруч зі здохляком.

Улітку в Луїзіані.

Без вентиляції чи хоч якогось руху повітря.

Я витріщаюся на обліплене мухами тіло, що лежить просто за замкненими дверима клітки. Альберт Бріско. На опуклій бані роздутого сіро-зеленого черева сорочка розійшлася, гудзики понапинались. А саме черево рухається, чи то пак тонка шкіра на ньому брижиться від газів і личинок, які крізь плоть прогризають собі шлях назовні.

І цей от тлінний душок, дзижчання комах, сморід лайна и сечі, що їх позбулося мертве тіло, мерзенні до всирачки.

Я не гидлива. Але в мене є певні стандарти. Волію, щоб мої трупи були свіженькими. У мене як: збирай трофеї, опоряджай місце злочину та вшивайся. Не треба зависати там і спостерігати, як твоя жертва перетворюється на рідину.

Немов за командою, щось тихенько рветься. Звук такий, начебто десь тут шматують мокрий папір.

— О ні...

У відповідь майже чую Альбертів замогильний голос з іншого світу: «Так».

— Ні-ні-ні!

«Саме так і сталося. От і маєш за те, що прикінчила мене, суча ти курво».

Його шкіра репається, і зсередини білою масою викочуються личинки, схожі на зернятка пасти орзо. Щоправда, це орзо живе й прямує простісінько до мене — повільно, як черепаха, — бо йому конче потрібно

знайти затишну місцинку, щоб завершити наступний етап свого личинкового розвитку.

— От срань! — Ялозячи дупою по брудній кам’яній долівці, я відсуваюся і скулююся так, що доб сильно-сильно втискається в коліна. Аж до болю в мізках.

Зненацька навколишні звуки стають занадто гучними, і в сподіваннях заглушити їх я починаю мугикати одну знайому мелодію. Голосніше, голосніше, поки з потрісканих губ не зриваються розбірливі слова:

— «Ніхто тут не здатен мене полюбити, і жоден не може мене зрозуміти... Бувай, Чорна Пташко, бувай..»' — отак я співаю та наспівую, і зрештою слова розчиняються в повітрі разом з мелодією. — Зрікаюся всіх своїх злодіянь, — виголошую я, коли моя пісня остаточно тоне в по-рошинках і гудінні мерехтливих комашиних крилець.

— Як шкода. Закладаюся, мені б твої злодіяння сподобалися.

Глибокий, м’який голос, у якому вчувається легкий ірландський акцент, що наче зігріває кожну ноту... Від несподіванки я аж здригаюсь. У тоненькій смужці світла, що просочується крізь вузьке вікно, мутне від мушачого лайна, сновигає якийсь перець. Відсахнувшись від нього, я з такою силою вдаряюся макітрою об залізні прути, що вологе повітря струшується від мого прокльону.

— Щось підказує мені, що ти в скруті, — констатує перець, і на тій частині його обличчя, що не схована в тіні, проступає крива посмішка. Потому він робить кілька кроків углиб приміщення, зупиняється над трупом і втуплюється долу, а тоді ще й нахиляється, щоб роздивитися ліпше. — Як тебе звати?

Я вже третій день без кави. І без їжі. Живіт у мене, напевно, до хребта присох і всмоктав у себе решту органів.

Тож галасливий хор внутрішніх зголоднілих голосів відчайдушним монологом намагається переконати мене, що крихітні зернятка орзо, які просто зараз чимчикують сюди, фактично є цілком їстівними.

І як мені впоратися із цим лайном?

— Навряд чи він здатен тобі відповісти, — зазначаю я.

Крендель чмихає.

— Та що ти кажеш, бля! Я чудово знаю, хто це. Альберт Бріско, Тварюка з Баю?. — На якусь мить його погляд затримується на мертвякові, а тоді перебігає на мене. — А ти хто така?

Я мовчу й сиджу де сиділа — у своєму пітьмавому куточку. А він тим часом зосереджено міряє кроками простір навколо вольєра й намагається роздивитися мене. Зрештою, підібравшись так близько, як дають змогу ґрати, він присідає навпочіпки, і я тут-таки ховаюся за сплутаним волоссям і схрещеними кінцівками, лишаючи на видноті самі очі.

Ох, моє щастя як трясця. Звісно, цей тип приголомшує.

Коротке каштанове волосся розкуйовджене в художньому безладді. Обличчя рішуче, але не суворе. Лукава посмішка являє світу ідеальні зуби, а нижня губа трохи повніша за верхню, яку перетинає рівний шрам.

Загалом вуста цього хлопаки занадто привабливі — поготів якщо зважати на моє нинішнє становище полонянки. Так би й укусила їх, а мені ж про це навіть думати не варто. Зовсім.

Проте я думаю.

Хоча зараз і огидна, як чорт.

На голові — закошлана копиця. Одяг брудний і заляпаний кров'ю. Віддих огидніший за всі віддихи в достобісарічній дихальній історії.

— У тебе не той типаж, якому зазвичай віддавав перевагу Альберт, — відкарбовує красунчик.

— А що тобі відомо про його вподобання?

—Ти для нього застара.

Він має рацію. Не те щоб я стара: мені всього двадцять три. Але ж цьому дженджикові незгірше за мене відомо, що Альберту до смаку були значно молодші.

— Власне, звідкіля б тобі знати?

Поглядом він ковзає на труп, і на затіненому обличчі ледь помітно позначається щось схоже на відразу.

— Просто я вирішив, що мені треба бути обізнаним. — Зиркнувши на мене ще раз, він усміхається. — Припускаю, ти також.

Рекомендована література

Розпусні загублені хлопці. Книга 2. Темний

Розпусні загублені хлопці. Книга 1: Король Неверленду

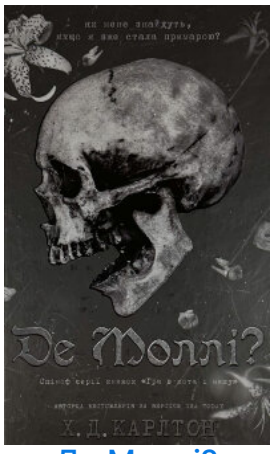

Де Моллі?

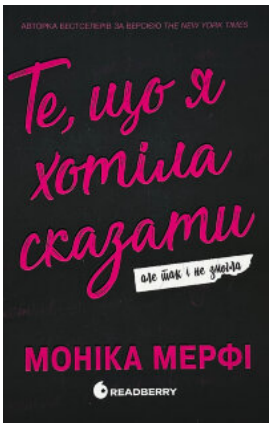

Те, що я хотіла сказати, але так і не змогла

Жінки, які кохають до нестями

Кафе на краю світу

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ